
Anežka Česká

...

Anežka zvolna sestupovala po plochých stupních kamenného schodiště do hodovní síně. Tou majestátní chůzí kráčela nejen proto, že jí to prikazovala dvorská etiketa, v níž ji vychovali. Poněkud prošlapané schody starého paláce ji nutily k opatrnosti, neboť si na dnešní slavnostní večer obula nové střevíčky s hladkou, a tím pádem poměrně kluzkou podrážkou. V Doksanech odvykla těžkému bohatému rouchu, tam si oblíbila prosté oblečení, obvykle nějaký tmavý svrchní šat, který neměl daleko do hábitu řeholnic.

Dvorní dámy si vyměnily udivené pohledy, když se jejich paní Anežka probírala jednou truhlicí za druhou, neschopna vybrat si šaty na dnešní slavnostní večer. S módou si předtím zrovna hlavu nelámala.

„Vsadím se, že za nerozhodnost naší paní může ten pohledný pan Jindřich,“ šeptla za mušličkou růžové dlaně dvorní dáma Adelheid své družce paní Rozině.

„A proč by za to mohl, prosím tě?“ užasla Rozina.

„To je mi otázka,“ podivila se naoko Adelheid, celá šťastná, že může starší Rozinu poučit. „Proč si myslíš, že se asi do Prahy obtěžoval sám císař s urozenou rodinou? Jistě ne kvůli svatbě Kunhuty, i když je z rodu Štaufů. Ta mocenskou hru prohrála dříve, než ji začala, a může mluvit o štěstí, že se náš princ Václav zachoval jako skutečný rytíř a nezrušil zasnoubení. To kvůli paní Anežce sem Jeho císařská Milost přijela se synem, jak jinak. S Anežkou a Jindřichem mají jak císař, tak král Přemysl Otakar velké plány!“

„A jak tohle všechno víš, prosím tě?“ Rozina se nejprve opatrně rozhlédla, zda někdo nevyslechl tu řeč neuctivou nejen tím, že se Adelheid neobtěžovala správným titulováním členů královské a císařské rodiny. Teprve potom upřela na Adelheid pevný pohled. Rozinin manžel zastával u královského dvora vysoké postavení a jistě by o podobných záměrech věděl. A jistě by je před manželkou nesmlčel.

Adelheid polil ruměnc. Rychle sklopila oči. Měla na sebe zlost, že se nechala tak unést.

Císař Fridrich nezůstal své pověsti nic dlužen. Pověstný harém si s sebou sice nepřivezl, ale u pražského královského dvora už stačil navázat nejedno něžné přátelství s pohlednými paními. Mezi nimi i s Adelheid. Strávila s ním nejedno pozdní odpoledne, a proč to nepřiznat, i noc. Lesk císařského majestátu ji oslnil stejně jako drahocenné šperky, kterými císař nešetřil. To od něj se ve slabé chvíli dozvěděla, že pomýšlí na spojení Přemyslova rodu s tím svým. A svěřil se jí také, že mu jeho císařská choť nerozumí, což Adelheid zajímalo mnohem víc než nějaký chystaný politický sňatek. Nu jistě, na cestách ho doprovází a přijela s ním i sem do Prahy, ale je to pouze z povinnosti, protože si to žádá etiketa.

Mít tak po boku mladou svěží ženu, která by mu pomáhala sdílet náročné poslání císaře...

Adelheid se po Fridrichových slovech cítila v sedmém nebi a po nějakou dobu se zaobírala představou, že by tou mladou svěží ženou mohla být ona. Ale záhy se toho lákavého snu, byť nerada, vzdala.

Fridrich byl jako ostatní muži a ona s nimi už měla značně neblahé zkušenosti. Proč však nevyužít jeho náklonnosti, pokud trvá, a netěšit se z ní?

„Ach, však to znáš! Jsou to možná všechno jen dvorské klepy,“ odbyla Rozinu ledabylým máchnutím štíhlé paže a zahleděla se na Anežku, která na vzdáleném konci komnaty s pomocí komorné vytáhla až ze samého dna truhlice purpurové svrchní roucho s bohatou zlatou výšivkou.

Pro ně se posléze rozhodla a nyní toho litovala, protože to byl šat nesmírně těžký. Bohatě našasenu sukni si navíc musela bez přestání nenápadně přidržovat, aby o ni neklopýtla.

Byly to však krásné šaty a vyplatilo se pro tu krásu trochu trpět – neuniklo jí, že když nyní vešla do hodovní síně, spočinuly na ní s obdivem zraky všech přítomných.

Císař Fridrich, který se nerudně snažil zapříst společenský rozhovor s manželkou Blankou Lancií, ustal uprostřed věty a měl co dělat, aby skryl dojem, jakým na něj Přemyslova dcera Anežka zapůsobila.

Do Prahy se vydal nerad a po dlouhém váhání. Věděl však, že by Přemysla Otakara urazil, kdyby nepřijal pozvání na Václavovu svatbu s Kunhutou. Bylo mu jasné, že boje o říšský trůn, o císařství, nejsou u konce a také s papežem si to v poslední době ošklivě rozlil. Potřeboval podporu Přemysla

Otakara, nyní stejně jako kdysi, a ostatně Kunhuta byla Štaufovna a vnučka Fridricha Barbarossy.

Bylo mu také jasné, že Přemysl Otakar bude chtít jistě dovést ke zdárnému konci započatá jednání o případném zaslíbení dcery Anežky Fridrichovu synu Jindřichovi.

Fridrich se k nějakému závaznému vyjádření zrovna neměl. S prvorozeným Jindřichem mířil výš. Ovšem na druhou stranu Přemysl Otakar byl obratný diplomat a vladař, jehož vliv i moc sílily každým dnem. I Fridrich musel připustit, že politické manévrování, jímž nakonec zajistil sobě a hlavně svým potomkům dědičný královský titul, byl mistrovský kousek.

Tak proč nezasnoubit Jindřicha s Anežkou Českou?

Je to prý inteligentní dívka, které se dostalo vynikajícího vzdělání.

A to císař Fridrich, milovník nejen krásných žen, ale rovněž věd a umění, dokázal ocenit. S přibývajícimi roky si čím dál víc uvědomoval, že ho říše vědy a umění přitahuje mnohem víc než ta jeho císařská, jakkoli věděl, že ani té se nikdy nevzdá.

Možná bude dobré mít v rodině někoho, s kým lze vést učené debaty. O filozofii. O literatuře. O matematice. O Orientu, který mu učaroval.

Jindřich je v tomhle ohledu takový „mouchy snězte si mě“. A ani choť Blanka Lancia, už třetí v pořadí, ho intelektem neoslnila. Měla jiné přednosti, nebo spíš mívala, a i ty Fridrichovi dávno zevšedněly.

Ano, věděl o Anežčině skvělém vzdělání i dobrém vychování, netušil však, že je také *tak* krásná.

V nejmladší dceři Přemysla Otakara, kterou právě uvedli do hodovní síně, se vzácně snoubil půvab s kultivovaností. Kráčela s nenucenou grácií a obklopoval ji vznešený majestát, který je dán do vínku jen hrstce vyvolených.

Fridrich, ač císař, se nezdržel a rázně povstal, aby ji pozdravil.

Náhle zatoužil, aby byl stejně mladý, stejně nedotčený a nezkažený nízkými intrikami světa a vášněmi, jež se mu v tu chvíli zdály přízemní, jako tato okouzující dívka, Anežka Přemyslovna. Ta, která se má stát snoubenkou jeho syna Jindřicha.

Blanka Lancia pohoršeně sykla a zatahala ho za cíp bohatě vyšívaneho kabátce.

„Probůh, vzpamatuj se, Fridrichu! Jsi císař! Nestačí ti ten harém, který jsi už shromáždil?“ zašeptala zostra. Nezbylo jí než si zvyknout na ty Fridrichovy ženské. Nicméně to neznamenal, že mu projde všechno! Jeho obdiv, který dával najevo Přemyslově dceři, Blanku urážel.

Fridrichovi se po těch nelichotivých slovech sevřelo nitro ustrašenou obavou. Nepamatoval se, kdy takový pocit zažil naposledy – strach se mu vyhýbal, neboť byl po léta zvyklý vydávat pouze rozkazy, které ostatní okamžitě uposlechli a jimž se nikdo neodvážil protivit.

Nyní tu stál před mladičkou dívkou, která by mohla být jeho dcerou, a chvěl se obavami, zda nezaslechla Blančinu nechutnou poznámku o harému. Lhal by, kdyby tvrdil, že si ho časem nevypěstoval. Rád se obklopoval hezkými ženami a zálibou v orientálním způsobu života se nikdy netajil. Byla to příjemná zábava na ukrácení dlouhé chvíle, bylo to příjemné rozptýlení. Ale jen do okamžiku, kdy poznal Anežku Přemyslovnu.

Kéž by nic z toho nebyla pravda, kéž by nebyly milostnice, řada levobočků i ten slavný harém, zatoužil téměř bolestně. Kéž by nebyly ani ty tři manželky, zejména Blanka Lancia ne, a kéž by stál nyní on před Anežkou jako její budoucí ženich namísto Jindřicha.

Rychle se vzpamatoval, ztěžka dosedl vedle své královské choti, aniž by jí věnoval jediný pohled, a ponořil se do rozladěného mlčení.

HLAVU pozdvihl teprve ve chvíli, kdy k němu přistoupil jeho hostitel král Přemysl Otakar.

„Dovol, Milosti, abych ti při této vzácné příležitosti představil svou nejmladší dceru Anežku.“

Ta se na císaře vychovaně usmívala, jak se slušelo a patřilo. A nejen proto, že jí to přikazovaly dobré mravy. Jindřich, její princ, který ji jako chrabrého hrdina statečně zachránil, je přece císařův syn!

Fridrich se až do dnešního dne domníval, že ho už nic v životě nemůže překvapit, natož vyvést z míry, a přesto se mu to dnes už podruhé stalo.

Z Anežčiny něžné tváře vyzářovalo cosi, co nemohlo nechat nikoho lhostejným. Její kouzlo ho zasáhlo o to intenzivněji, že je nyní dělilo pouhých pár kroků.

Lačně pohlédl na její útlu ruku, kterou položila otci zlehka na předlokty. Prsty měla dlouhé a štíhlé a pokožku tak bílou a hebkou, že ji zatoužil pokrýt tisíci polibky.

Škoda že jsem ženat, zalítoval v duchu. Nebýt toho, mohl bych teď o její ruku žádat já!

Nasadil nicméně zdvořilý úsměv a obrátil se na Přemysla Otakara. „Jsme rádi, že konečně poznáváme tvou dceru, *bratře*. Zejména nyní, když nás vbrzku spojí pevné rodinné pouto.“

Nemohu-li mít Anežku já, musí se s ní oženit alespoň Jindřich, rozhodl se v tom okamžiku Fridrich. Nesmím dopustit, aby se bytost tak okouzlující a půvabná vytratila z mého života, Takto v něm zůstane alespoň jako moje snacha. I když... kdo ví. Ti dva se nevezmou zítra a do chvíle, než si řeknou ano, se může ještě mnohé změnit.

„Určitě ano. Sňatkem Kunhuty Štaufské s mým synem Václavem se naše rody pevně spojí,“ oplatil mu Přemysl Otakar úsměv, i když věděl moc dobře, že o *tomhle* příbuzenství Fridrich nemluví. Dospěl patrně k rozhodnutí, že dá souhlas se zasnoubením svého syna Jindřicha s Anežkou Přemyslovnou, i když se ještě včera rozhodnutí a závaznému slovu vyhýbal.

To Anežka na něj tak zapůsobila, napadlo Přemysla Otakara. Nebyl by první a jistě nebude ani poslední.

Ta domněnka byla pravdivá.

Vtom už hudba spustila k tanci.

Fridrich na nic nečekal, opět rychle vstal a zlehka se Anežce uklonil. „Věnuješ mi tanec, princezno Anežko?“ Vřelost, kterou při tom vložil do úsměvu, ani v nejmenším nepředstíral.

„Bude mi potěšením, Milosti,“ zalahala trochu Anežka a přijala císařovo rámě.

Tanec s císařem Fridrichem měl do její představy o potěšení opravdu hodně daleko.

„Dovolíš, otče?“ Jindřich pronesl tu otázku nepříjemně hlasitě a na odpověď ani nečekal. Vykročil k Anežce, uklonil se jí a vzal ji za ruku. V mžiku tak zaujal otcovo místo a pokračoval s Anežkou v tanci.

Fridrich zůstal překvapeně stát kousek od tanečníků a užasle syna pozoroval.

Troufá si příliš, korunní princ Jindřich, usoudil po chvíli, když se konečně vzpamatoval. Bylo to poprvé, co se mu syn vzepřel. Až dosud poddajného a poslušného mladíka teď Fridrich nepoznával. Nu, však já mu ještě ukážu, kdo je tady pánem, těšil se pomstychtivě.

Přesto mu zůstala na jazyku trpká pachučí prohry.

Zesměšnil mě, napadlo ho. Ale pod ješitným hněvem se skrývala jiná, mnohem závažnější myšlenka. Fridrichovi nějakou chvíli trvalo, než se jí zmocnil – byla jako mrštný stříbrný hádek, který se bleskurychle mihne zeleným podrostem, aby nepolapen navždy zmizel.

A co když mě takhle jednou můj prvorozený odstrčí i z trůnu? Co když se stejně obratně jako teď při tanci prosmýkne na mé místo?

Měl bych si na něj dávat dobrý pozor, usoudil.

Romantické okouzlení ze setkání s krásnou Přemyslovnou bylo to tam.

O to přece nejde v první řadě.

Vždycky jde o moc. A také o slávu.

To ostatní se dostaví samo, a když ne, žádná škoda!

A s tím se Fridrich otočil, zamířil ke svému místu a ukázal tanečnickům záda.

Jindřich si toho ani nepovšiml. Měl oči jen pro Anežku. Pevně nyní svíral její ruku ve své, jako by se bál, že mu uprchne.

Zdála se tak plachá, a přesto se při nedávném přepadení zachovala s překvapivou srdnatostí. Jiná urozená dívka by patrně padla do mdlob a zanechala vše osudu. Ona se snažila lapkům uniknout a nebála se přesednout na jeho koně, i když pro ni byl tehdy Jindřich stejně neznámý jako útočníci.

Anežka se nyní zatočila v kole, ruku dosud v jeho, jak to předpisovala taneční figura. Dlouhé tmavé vlasy se kovově zaleskly, když jí zavířily kolem hlavy jako drahocenný závoj. Jeden pramen polaskal Jindřicha po tváři a on si opět vybavil tu střemhlavou jízdu s větrem o závod, když se hnali ku Praze. Svíral tehdy Anežku v náručí jako vzácný poklad.

Zamiloval se do ní v tu chvíli a vítal tuto lásku, první, čistou, nedotčenou a ničím neposkvrněnou.

Ne že by už neokusil rozkoš, ne že by nesvíral ženu v náručí, ale nikdy ne... *takhle*. Ta chvatná, dychtivá a vášnivá objetí s milostnicemi, kterým císařský komorník z otcova podnětu ochotně zaplatil, protože něco podobného přece nutně patří k ucelenému vzdělání urozeného mladíka, mu nyní připadala upocená a nízká. To proto, že v nich chyběla láska. Na pocity, které ty chvíle po sobě zanechaly, se snažil raději rychle zapomenout.

S Anežkou prožíval něco naprosto jiného, jako by objevil nový rozměr života, jako by se před ním otevřel nový, dosud nepoznaný svět, jako by teprve nyní a s ní nabylo vše významu a hlavně smyslu.

Zdálo se mu, že dosud tápal v temnotách, a teprve nyní, po setkání s českou princeznou, ozářilo stezku, po níž dosud bloudil, jasné světlo. Jedno teď věděl s jistotou – po té stezce chce a bude kráčet jedině s Anežkou Přemyslovnou.

Věděl, že otec mu v tom bránit nebude. Anežka zapůsobila hlubokým dojmem i na něho, na muže zcyničtělého politickými intrikami a věčným bo-

jem o moc, z něhož hledal marný únik v hédonistickém způsobu života. To Jindřichovi neuniklo.

Nejen pro to chvilkové okouzlení však císař Fridrich nebude nic namítat proti synovu zasnoubení s Přemyslovnou. Znamenalo to výhodný politický tah. Král Přemysl Otakar I. byl dobrý spojenec a pomohl Fridrichovi v dobách, kdy se s ním císařský trůn nebezpečně otřásal.

Bude jistě dobré zavázat si českého krále pevným poutem. Proto už doma v Itálii padlo pár zmínek o Jindřichovu možném zasnoubení s některou z dcer českého krále Přemysla Otakara.

Ne, proti zasnoubení a sňatku s Anežkou nebude otec jistě nic namítat.

Ale co Anežka?

Jindřichovo srdce se sevřelo náhlou obavou.

Rychle pohlédl na svou půvabnou tanečnici.

Anežka se k němu nyní opět otočila tváří, pustila se jeho ruky, ale jen proto, aby mu obě dlaně zlehka položila na ramena. Vzhlédla k němu, oči rozzářené, svůdnou křivku rtů zvlněnou v úsměvu.

A Jindřich už odpověď na svou otázku znal.

...